

முதல் வாசகம் : ஓசே 14 : 1 - 9

அண்டவர் கூறியதாவது: இஸ்ரவேலே! உன் கடவுளாகிய ஆண்டவரிடம் திரும்பி வா. நீ உன் தீச்செயலால் வீழ்ச்சியுற்றாய். இம்மொழிகளை ஏந்தி ஆண்டவரிடம் திரும்பி வந்து இவ்வாறு சொல்லுங்கள் “தீவினை அனைத்தையும் அகற்றியருளும், நன்மை யானதை ஏற்றுக்கொள்ளும் நாங்கள் எங்கள் வாய்மொழியாம் கணிகளை உமக்கு அளிப்போம். அசீரியர் எங்களை விடுவிக்கமாட்டார்கள் குதிரைமேல் நாங்கள் ஏறமாட்டோம் எங்கள் கைவினைப் பொருள்களை நோக்கி, “எங்கள் கடவுளே!” என்று இனிச் சொல்லமாட்டோம் திக்கற்றவன் உம்மிடத்தில் பரிவைப் பெறுகிறான்” எனச் சொல்லுங்கள். அவர்களுடைய பற்றுறுதியின்மையை நான் குணமாக்குவேன் அவர்கள்மேல் உளமார அன்புகூர்வேன். அவர்கள் மேலிருந்த என் சினம் தணிந்துவிட்டது. நான் இஸ்ரவேலுக்குப் பனிபோலிருப்பேன் அவன் லிபோல் மலருவான் லெபனோனின் மரம்போல் வேரூயஅின்றி நிற்பான். அவனுடைய கிளைகள் விரிந்து பரவும் அவன் பொலிவு ஒலிவமரம் போல் இருக்கும். லெபனோனைப்போல் அவன் நறுமணம் பரப்புவான். அவர்கள் திரும்பிவந்து என் நிழலில் குடியிருப்பார்கள் கோதுமைபோல் தழைத்தோங்குவார்கள். திராட்சைக் கொடிபோல் செழிப்படைவார்கள். லெபனோனின் திராட்சை இரசம்போல் அவர்களது புகழ் விளங்கும். இனிமேல் எப்ராயிமுக்குச் சிலைகள் எதற்கு? நானே அவனுக்குச் செவி சாய்த்து, அவன்மேல் அக்கறை கொண்டுள்ளேன் நான் பசுமையான தேவதான மரம் போன்றவன். உன் கனி எல்லாம் என்னிடமிருந்தே வரும். ஞானம் நிறைந்தவன் எவனோ, அவன் இவற்றை உணர்ந்து கொள்ளட்டும் பகுத்தறிவு உள்ளவன் எவனோ, அவன் இவற்றை அறிந்து கொள்ளட்டும் ஆண்டவரின் நெறிகள் நேர்மையானவை நேர்மையானவர்கள் அவற்றைப் பின்பற்றி நடக்கிறார்கள் மீறுகிறவர்கள் அவற்றில் இடறி விழுகின்றார்கள்.

பதில்பாடல்: உன் கடவுளாகிய ஆண்டவர் நானே. என் மக்களே எனக்குச் செவி கொடுங்கள்.

நற்செய்தி : மாற்கு 12 : 28 - 34

அக்காலத்தில், மறைநூல் அறிஞருள் ஒருவர், இயேசுவை அணுகி வந்து, “அனைத்திலும் முதன்மையான கட்டளை எது?” என்று கேட்டார். அதற்கு இயேசு, “இஸ்ரவேலே கேள். நம் ஆண்டவராகிய கடவுள் ஒருவரே ஆண்டவர். உன் முழு இதயத்தோடும் முழு உள்ளத்தோடும் முழு மனத்தோடும் முழு ஆற்றலோடும் உன் ஆண்டவராகிய கடவுளிடம் அன்பு கூர்வாயாக” என்பது முதன்மையான கட்டளை. “உன்மீது நீ அன்புகூர்வது போல் உனக்கு அடுத்திருப்பவர் மீதும் அன்புகூர்வாயாக” என்பது இரண்டாவது கட்டளை. இவற்றைவிட மேலான கட்டளை வேறு எதுவும் இல்லை” என்றார். அதற்கு மறைநூல் அறிஞர் அவரிடம், “நன்று போதகரே, “கடவுள் ஒருவரே அவரைத் தவிர வேறு ஒரு கடவுள் இல்லை” என்று நீர் கூறியது உண்மையே. அவரிடம் முழு இதயத்தோடும் முழு அறிவோடும் முழு ஆற்றலோடும் அன்பு செலுத்துவதும், தன்னிடம் அன்புகொள்வது போல் அடுத்திருப்பவரிடம் அன்பு செலுத்தவதும் எரிபலிகளையும் வேறு பலிகளையும் விட மேலானது” என்றுகூறினார். அவர் அறிவுத்திறனோடு பதிலளித்ததைக் கண்ட இயேசு அவரிடம், “நீர் இறையாட்சியினின்று தொலையில் இல்லை” என்றார். அதன்பின் எவரும் அவரிடம் எதையும் கேட்கத் துணியவில்லை.

திபானம்: மறைநூல் அறிஞர் “அறிவுத்திறனோடு” பதில் தந்ததைக் கண்டு இயேசு அவரைப் பாராட்டுகின்றார். “காதலுக்கு கண்ணில்லை” என்பார்கள். அல்லது “கண்மூடித்தனமான அன்பு” என்று சொல்வார்கள். ஆனால், அன்பில் தான் அறிவுக்கு நிறைய வேலை உண்டு. அறிவுத்திறன் இல்லாத ஒருவரால் அன்பு செய்ய முடியாது. அன்பில் ஒருவர் தன் முழு அறிவுத்திறனையும் பயன்படுத்த வேண்டும். இங்கே அறிவு என்பது வெறும் மூளை சார்ந்த, பிரித்துப் பார்க்கும் அறிவு அல்ல. மாறாக, மனம் சார்ந்த, ஒருங்கிணைக்கும் அறிவு. இயேசு நம்மைப் பார்த்தும் “நீர் இறையாட்சியினின்று தொலையில் இல்லை” என்று சொல்ல வேண்டுமென்றால் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? நமது கடமைகளை சரிவர செய்ய வேண்டும். அவரது அன்புப் பிள்ளைகளாகிய நாம் அனுதினமும் அவரை அன்பு செய்ய வேண்டும். அவரது அன்பிற்காகவும், இரக்கத்திற்காகவும் காலையும், மாலையும், எல்லா வேளையும் அவருக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். இதுவே முதன்மையானக் கட்டளை. இரண்டாவது கட்டளை அடுத்தவரை அன்பு செய்வது. இரண்டு கட்டளைகளும் ஒன்றை ஒன்று இணைந்தும், பிணைந்துமே இருக்கின்றன. ஒன்றுக்கு பதில் இன்னொன்று அல்ல. ஒன்றை ஒன்று நிறைவு செய்வதாகவும், பொருள் தருவதாகவும், துணை செய்வதாகவும் இருக்கின்றன. குறிப்பாக சில நபர்களை அன்பு செய்வது கடினமாக இருக்கும் நேரத்தில், அந்த நபருக்காக செபிப்பது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கின்றது. கடவுளை அன்பு செய்வோம். அந்த அனுபவத்தை பிறரோடு பகிர்ந்து கொள்வோம். நம் மேல் இருக்கும் இறைவனும், நம்மைச் சுற்றி இருக்கும் மனிதர்களும் நாம் கேட்கும் குரல்களாக நம்மைச் சுற்றி இருக்கிறார்கள். ஆக, இக்குரல்களைக் கேட்டால்தான் இவர்களை அன்பு செய்ய முடியும். “இஸ்ரவேலே, பார்” என்று சொல்லாமல், “கேள்” என்று கட்டளையிடுகிறார் இறைவன். நாம் பார்க்கும் கண்கள் தாங்களாகவே மூடிக்கொள்ளும் இயல்புடையவை. ஆனால், காதுகள் அப்படி அல்ல. நாமே மூடினாலே ஒழிய அவைகள் திறந்தே இருக்கும். மற்றவர்களின் குரல் அதில் விழுந்துகொண்டேதான் இருக்கும். இக்குரல்களைக் கேட்கும் ஒருவர்தான் அன்பிற்கு இதயத்தைத் திறக்க முடியும்.